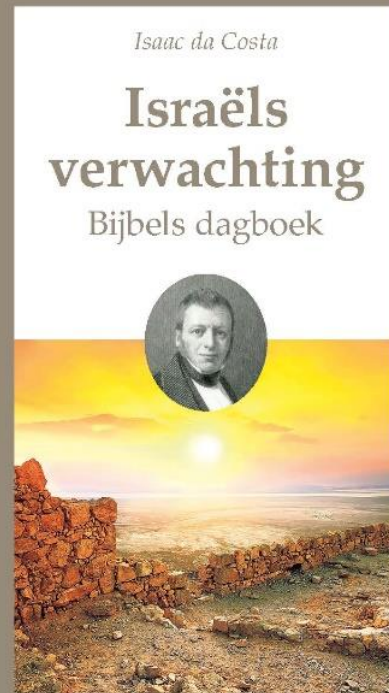

Isaac Da Costa (1798-1860) was een Jood die zich in 1822 bekeerde tot het christelijk geloof. Hij behoorde tot het Reveil, een beweging uit de 19e eeuw die de samenleving wilde terugbrengen tot gehoorzaamheid aan de Bijbel. Voor zijn vrienden hield hij Bijbellezingen. Uit deze verzamelde overdenkingen is dit dagboek samengesteld. Da Costa heeft een originele Bijbeluitleg waarbij de kennis die hij in zijn Joodse jeugd heeft opgedaan herkenbaar is. Maar centraal staat steeds de boodschap dat in Christus alleen behoudenis is. Samengesteld door J. Kranendonk-Gijssen.

Israëls verwachting

Isaac da Costa

Fragment uit levensbeschrijving:

Wie was Isaac da Costa?

Het was ongeveer elf uur in de ochtend op de 3e mei 1860. Op de straten in de nabijheid van het sterfhuis en de kerk was een grote menigte aanwezig. De kerk was tot de laatste staanplaats bezet. Er was een eerbiedige stilte in de kerk toen het lichaam van de geliefde Da Costa werd binnengedragen door leerlingen van het seminarie van de vrije Schotse Kerk. Door vele familieleden, broeders en vrienden werd de overledene gevolgd. Het orgel speelde de melodie van Psalm 42, de psalm die de overledene in zijn leven dierbaar was geworden. Bij het geopende graf sprak zijn geliefde vriend en broeder Dr. A. Capadose. Hij eindigde zijn toespraak met de woorden die Da Costa had uitgesproken kort voor zijn sterven: 'Onbeschrijfelijke liefde, wijsheid en trouw van onze God in Christus!'

Van Joodse afkomst

Isaac da Costa en zijn neef Abraham Capadose zijn van Joodse afkomst. Ze hebben beiden de Heere Jezus Christus als hun Messias leren kennen. Isaac da Costa is in Amsterdam geboren in 1798. Zijn vader, Daniël da Costa, is een welgestelde koopman, afkomstig uit een Portugees-Joods geslacht. Hij is geen echte orthodoxe Jood en heeft veel contacten met zijn niet-Joodse omgeving. Evenals veel andere Portugeese Joden is hij sterk beïnvloed door de Verlichting. Hij leeft uit een min of meer humanistische levensopvatting. Vader Da Costa houdt uit traditie wél de Joodse gebruiken in ere. Isaac krijgt al op jonge leeftijd les in het Hebreeuws. In 1811 wordt hij student aan het Atheneum. Hij komt daar sterk onder de invloed van de persoon en de colleges van professor Van Lennep.

Ter voorbeeld een tweetal dagboekstukjes (resp. 18 april en 3 juni):

DEZE IS JEZUS, DE KONING DER JODEN

Mattheüs 27:37b

Boven Jezus' hoofd werd een bordje bevestigd met daarop de reden waarom Hij gekruisigd werd. Spottend stond erop vermeld in het Grieks, in het Romeins en in de taal van het Joodse volk dat Jezus de Koning der Joden is. Op die manier werd Christus aan het kruis in al de talen van de toenmalige wereld uitgeroepen als de Koning der Joden. Is het niet opmerkelijk dat de wijzen uit het Oosten én de heidense landvoogd in Jeruzalem predikten dat Jezus de Koning der Joden is? Deze Koning der Joden is de Messias, en alleen de gekruisigde Messias is de ware Messias. Er is geen redding van zondaren dan door Zijn lijden en sterven. Juist in de uiterste versmaadheid die Zijn kruisiging met Zich meebracht, ligt de allerhoogste heerlijkheid van de Messias. Pilatus en zijn knechten hadden deze naam bedoeld als scheldnaam, maar voor Christus was het een ere naam.

Deze Christus móét gepredikt worden als de Koning der Joden, ook tegenover de Joden. Zij kunnen uit hun heilige schriften niet bewijzen dat hun Messias een andere is dan onze Christus. Wij kunnen wel uit hun wet, uit hun psalmen en uit hun profeten bewijzen dat de ware Koning der Joden niet in de eerste plaats zou komen om hen tot een uiterlijke grootheid te brengen. Wel dat Hij gekomen is om Zijn volk zalig te maken van hun zonden.

En zij uitgegaan zijnde, predikten overal, en de Heere wrocht mede en bevestigde het Woord door tekenen die daarop volgden. Amen.

Markus 16:20

Met deze woorden besluit de evangelist Markus zijn evangelie. Met enkele woorden omvat hij alles wat er in de Handelingen der apostelen aan bijzonderheden wordt vermeld. Het leert ons dat de prediking van het Evangelie dé voorname zaak is, waarin de Heere altijd meewerkt. Gebeurt dat dan door uitwendige wonderen? Jazeker, maar niet altijd. Markus zelf geeft aan welke grote betekenis de zichtbare wonderen en tekenen hadden. Ze moesten de menselijke woorden bestempelen als het Woord van God, als een volstrekte waarheid. Dat was in die dagen nodig zolang de prediking van het Evangelie mondeling gebeurde door oor- en ooggetuigen. Wij hebben de Bijbel als de Heilige Schrift, die alle eventuele bewijzen van haar goddelijke oorsprong zó duidelijk in zich draagt als een appel aan een boom en een bloem in de tuin. Als wij in onze tijd nog tekenen en wonderen zouden begeren waardoor de woorden Gods bevestigd zouden moeten worden, dan zou de Heere ook tot ons kunnen zeggen: 'Tenzij dat gijlieden tekenen en wonderen ziet, zo zult gij niet geloven.' De Heere beware ons daarvoor! Maar er gebeuren nog steeds wonderen. Misschien niet altijd meteen zichtbaar, maar wat dacht u van het wonder der bekering? Hebben wij dit wonder al leren kennen uit eigen ondervinding?